

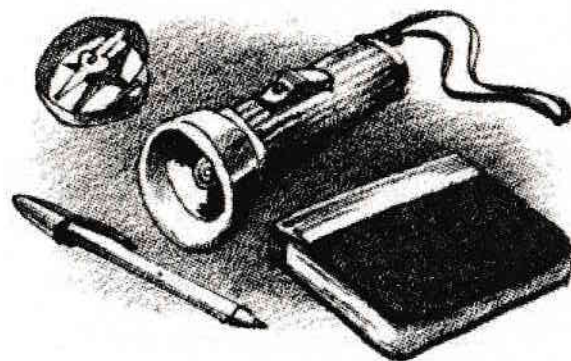
LBRIS

We know
books

ELIZABETH KAY

Cumpăna apelor

ILUSTRAȚII DE TED DEWAN



Traducere din limba engleză
ROXANA MOISIN



editura rao



Zgomotul elicei elicopterului făcu păsările să zboare pe deasupra curții Centrului de Studiu, de parcă cineva ar fi aruncat în aer un pumn de diamante.

Felix se uită cum targa era purtată de-a lungul peluzei. Bărbatul întins pe ea fusese înțepat de așa multe insecte, încât fața lui se umflase precum capul unei broaște. Pielea lui era de un roșu aprins și se cojea pe alocuri.

– Ne-a luat o săptămână să îl găsim, zise Miguel. S-a abătut de la drum și a intrat în junglă. Bineînțeles că acest lucru este interzis. Este așa ușor să te pierzi.

– Se întâmplă des? întrebă mama lui Felix.

Miguel zâmbi.

– Nu. E doar a treia oară când se întâmplă de când lucrez aici. A văzut un tatu și s-a dus după el. De-a dreptul prostesc.

Bărbatul de pe targă scoase un geamăt scurt de durere în timp ce era urcat în elicopter.

– Nu sunt așa sigură că vreau să mergem, spuse mama lui Felix. Felix, ți-ai luat medicamentele, nu?

Felix oftă.

– Da.

– Și ți-ai umplut sticla cu apă?

– Da.

– Și ai luat harta?

Felix își deschise rucsacul și i-o arătă, pusă între cartea pe care o citea, lanternă, carnetul și pix.

– Și busola? întrebă tatăl lui.

Felix își atinse pieptul. Micul instrument era agățat la gâtul lui, dar pe sub tricou.

Ușa elicopterului fu închisă cu zgomot, iar cei care duseseră targa se întoarseră, traversând peluza, dând din cap și vorbind entuziasmați în spaniolă.

Felix se uită la Miguel.

– Bărbatul acela o să moară?

Părinții lui Felix se uitară unul la altul.

Miguel îl ciufuli pe Felix.

– Ce întrebare! E deshidratat. O să fie bine de îndată ce ajunge la spital.

– Nu cred că o să mergem până la capăt, zise mama lui Felix. Felix nu poate să reziste patru ore și jumătate în căldura asta.

– Dar trebuie să mergeți până la Diviziunea Continentală, spuse Miguel. Câți ani ai, Felix, unsprezece, doisprezece?

– Treisprezece, spuse Felix.

– Nu e ca ceilalți băieți, adaugă mama lui Felix. Are o boală de inimă foarte ciudată și o grupă de sânge rară. Leșină uneori. Trebuie să fim atenți.

– O! spuse Miguel.

Și era ceva un pic diferit la Felix, un gri pe sub bronz. Era mic, pentru vârsta lui, și slab. Dar ochii îi erau de un

albastru profund, uimitor și păreau prea maturi pentru restul feței.

– Dar i-am tot bătut la cap să mă ducă într-un loc interesant înainte să mor, spuse Felix.

Se lăsă o tăcere apăsătoare. Apoi tatăl lui Felix spuse:

– Nu trebuie să gândești așa, Felix. Ai rezistat surprinzător de bine în ultimele zile.

„Da, gândi Felix, mereu mă simt mai bine când nu mă gândesc la asta. Și Costa Rica a fost nemaipomenită: vulcani, mlaștini cu mangrove, șopârle, papagali. Nu vreau acasă. Dacă trebuie să mor, aș muri aici mai degrabă decât oriunde altundeva.“

Elicopterul decolă, și păsările reveniră la cutiuțele cu apă dulce care erau agățate în exteriorul Centrului de Studiu. Își folosiră ciocurile ca pe niște pumnale, lovind aerul în timp ce încercau să se gonească una pe alta de pe margine. Cele care câștigaseră se umflau în pene, iar cele care pierduseră zburau prin grădină, prefăcându-se că nici nu voiau să bea.

– Hai, spuse tatăl lui Felix. Până nu se face prea cald.

Începură să meargă de-a lungul cărării. Frunzele îi acopereau ca tavanul unei catedrale și, când își ridicară privirea, putură vedea flori crescând între crengi. Parcă erau făcute din hârtie și lipite.

– Ce copaci frumoși! zise mama lui Felix.

– Florile alea sunt epifite, preciză Felix, care citise mult mai mult decât majoritatea băieților de vârsta lui.

Citea mult, pentru că de obicei nu prea putea face altceva, și îi plăceau mai ales lucrurile legate de știință.

– Epifitele sunt plante parazite, adăugă el.

– O! spuse mama lui.

– Cum e smochinul ăla strangulator, continuă Felix, arătând spre niște rădăcini aeriene încurcate. În cele din urmă, copacul dintre ele moare.

Apoi se simți un pic rușinat de el însuși. Când părinții lui deveneau prea protectori, lovea mereu în singurul mod la care se pricepea: vorbind despre moarte.

Merseră tăcuți o vreme. Nu erau de văzut așa multe lucruri cum se așteptase el, dar auzi cântecul ciudat al unei păsări-clopot, care îi aminti de mica biserică din satul în care locuiau. Cu toate acestea, erau multe insecte. Zări un fluture *Morpho* de mărimea unei farfurioare de ceai și cu aripile de un albastru metalic uimitor. Văzu un mușuroi de furnici, plin de galerii.

– Nu te apropia, îl avertiză mama sa. Poate miroso urât. Cum te simți, dragul meu? Ești obosit?

– Nu, spuse Felix.

Și nu era. Voia să meargă până la Diviziunea Continentală. Voia să poată spune că stătuse cu un picior pe partea cealaltă.

Acum urcau. Odată ajunși în vârf, priveștiștea urma să fie uimitoare: junglă într-o parte, junglă în alta, până în Pacific. Apoi chiar obosi. Putu vedea pe hartă că nu aveau prea mult de mers, dar mama lui îl privea cu expresia aceea îngrijorată care îl deranja atât de mult.

Și apoi, după cum era de așteptat, spuse:

– Cred că ar trebui să ne întoarcem, și tatăl lui făcu semn că da.

– Nu, se împotrivi Felix.

– Nu te opune, spuse tatăl lui.

– Dar vreau să ajung la Diviziune.

– Ce e așa special în legătură cu Diviziunea? îl întrebă mama lui.

– Acolo este cumpăna apelor, îi explică Felix. Apa dintr-o parte se varsă în Atlantic, și apa din cealaltă parte se varsă în Pacific.

– Și?

Felix își încleștă dinții. Nu îl înțelegea. Era o idee așa interesantă. Corpul omului este alcătuit din apă în proporție de șaptezeci la sută; dacă s-ar fi putut separa și el așa cum se separau diverse substanțe în laboratorul de la școală, jumătate din el s-ar fi dus într-o parte, și jumătate în cealaltă.

– E doar o frontieră imaginară, spuse tatăl lui. Nu e nimic de văzut.

Felix îi aruncă o privire mamei lui. Ea ridică din umeri, apoi se întoarse să se uite înapoi. Felix se uită și el. Pe spattele ei era o insectă de mărimea unui creion.

– Dă-o jos de pe mine! țipă ea.

Felix rânji. Era o insectă lunguiață; chiar dacă era mult mai mare decât cele de la școală, era inofensivă.

– David! țipă ea la tatăl lui. *Fă ceva!*

Felix știa că tatăl lui nu o va omorî, că va încerca să o ia și că nu va fi ușor. Se îndepărtă. O singură dată, avea de gând să facă ce voia *el*.

Îl văzu pe tatăl său apucând insecta lunguiață de mijloc și încercând să o tragă. Picioarele ei se prinseră de bluză ca scaiul. Felix se mai îndepărtă un pic. Nici unul dintre părinții lui nu observase. Tatăl lui desprinse unul dintre picioarele insectei, apoi încă unul și încă unul. Când ajunse la cel de-al patrulea picior, primul era din nou pe bluză.

Felix era aproape de cotitură; doar câțiva pași, și ieșea din raza lor de vedere.

– Ce faci? țipă mama lui Felix. O rogi frumos? N-o să meargă!

Imediat ce ajunse la cotitură, Felix începu să fugă. Era greu să fugi la deal, dar ajunse imediat în vârf. Nu fusese deloc departe.

Priveliștea era pe atât de uimitoare pe cât își închipuise. Pacificul se întindea în depărtare, strălucind ca argintul sub razele soarelui. Își îndreptă atenția spre pământ. Diviziunea Continentală fusese marcată, iar lângă ea era un anunț referitor la limitele bazinului de recepție și la conservarea apei. Se apropie de frontieră și se așeză cu câte un picior de fiecare parte, exact cum voise.

Și în acel moment îl cuprinse din nou amețea. Știa că făcuse prea mult efort și că urma să leșine. Senzația îi era așa de cunoscută, cu urechile țiuindu-i și cu o stare ușoară de rău de la stomac. Și, chiar dacă era în stare să recunoască simptomele, îi treceau prin minte ca un fulger și nu putea niciodată să facă nimic.

Și apoi... beznă.

Pleosc. Lăcusta sări jumătate de metru la stânga și o privi sfidător. Betony oftă. De ce nu îi ieșea? Pusese pocalul cu apă în mijlocul cercului și ținea sarea în mâna stângă. Încercă din nou, lăsând sarea să îi cadă printre degete și mormăind incantația. *Pleosc.* De data asta, lăcusta sări din cerc și se duse repede după statuia care fusese odată mama lui Betony. Betony se încruntă; făcuse totul bine, de ce nu îi ieșise?

– Betony!

– Ce?

– Plecăm.

Betony scufundă cercul în uitare cât de repede putu și își ascunse sarea în buzunar. Apoi se duse la scara de sfoară de partea cealaltă a curții și se uită cu atenție în copac.

– Plecați? Unde?

– Tiratattle.

– *Tiratattle?* Cât timp o să fiți plecați?

– În jur de o săptămână, preciză sora mai mare a lui Betony, Tansy. Ți-am mai spus.

– Nu, nu mi-ați mai spus.

– Sunt sigură că ți-am mai spus, zise Tansy.

„Tansy îmi amintește de o ciocănitoare, cu nasul și gâtul ei lungi“, își spuse Betony.

– Cine o să aibă grijă de mine? insistă ea.

– Ramson! strigă Tansy. Ai întrebat-o pe Grisette dacă Betony poate să stea cu ea?

– Cred că da, spuse Ramson, încercând să îndese niște ierburi într-o geantă și scăpându-le pe jos. Ramson trebuia să fie cel mai neîndemânic frate; era de parcă trupul lui devenise prea mare în ultimii ani și nu putea să îl controleze în totalitate în același timp.

– Chiar, Ramson, era rândul tău să te ocupi de asta, spuse Tansy.

– Nu am timp să mă duc acum la ea, avionul pleacă peste zece minute.

– Ascultă, îi spuse Tansy lui Betony. Spune-i lui Grisette că o să ne revanșăm față de ea când ne întoarcem. O să facem ceva bani cu poțiunea asta pentru dinți, e perfectă.

„Mă îndoiesc, își spuse Betony, părinții noștri nu au reușit. Ce vă face să credeți că doi adolescenți, care trăiesc într-o casă de lemn dărăpănată din copac, vor reuși?“

Se urcă pe scară ocolind treapta șubredă și urcă în spirală cu pași apăsați. Treptele erau făcute din crengi tăiate și puse pe trunchiul principal și doar câteva dintre ele fuseseră șlefuite. Casa mirosea mereu a rumeguș și a rășină, în afară de cabinetul medical, care mirosea a ierburi uscate și poțiuni. Se duse în camera ei și își făcu bagajul. Nu era prima oară când făcea asta; nu era nici măcar a treia sau a patra oară. Nu îi plăcea să stea cu Grisette. Fiica lui Grisette, Agrimony, părea să creadă că, dacă avea cele mai noi lucruri, era într-un fel deasupra celorlalți. Era de-a dreptul hilar, pentru că locuiau cu toții aici, în Geddon, una dintre cele mai izolate comunități. Copiii din cel mai apropiat oraș îi disprețuiau.

Gândindu-se mai bine, Betony își luă peria de păr ascunsă sub pat, își scoase șapca și își pieptănă părul de un blond-deschis până începu să strălucească. Asta ar călca-o pe nervi pe sora ei. Își puse rucsacul pe umeri și coborî.

– Ai uitat secera, spuse Ramson.

– Secera era responsabilitatea ta, prostule, contracară Tansy.

Se uită în jur. Apoi se arătă mirată:

– Betony! țipă ea. Ce bine arăți! Părul tău!

– E plăcut, spuse Betony provocator, se leagănă când dau din cap.

– Ai o perie ascunsă pe undeva, nu? Chiar, copii. Agrimony nu se piaptănă niciodată pentru că are părul frumos ondulat.

– Nu îmi pasă, spuse Betony. Mie îmi place așa. Atunci distrați-vă și nu uitați să vă întoarceți.

– Da' chiar, spuse Tansy, folosind din nou cuvântul ei preferat.

Betony ar fi putut să le amintească de data când plecaseră pentru două zile și stătuseră două săptămâni, dar se gândi mai bine. Își aranjă rucsacul mai confortabil pe umeri și o luă spre sat.

Era o zi frumoasă. Identifică plină de conștiinciozitate toate plantele în timp ce treceau pe lângă ele, apoi își spuse în sinea ei: „*Colți și gheare*, nu vreau să ajung să fac același lucru pe care l-au făcut părinții mei. Se pare că lui Ramson și Tansy le place să facă infuzii vindecătoare, dar eu nu vreau să fac asta. Eu vreau... vreau...“.

Nu prea știa ce voia. Altceva. Nu voia ca viața ei să fie deja aranjată, ca a celorlalți. Să mergi la școală, să studiezi chestii plictisitoare ca nucile și murele, să îți urmezi părinții în meseria aleasă de ei. Și unde i-a dus? *Nicăieri*. Își amintea acea întâmplare de parcă ar fi avut loc ieri, chiar dacă fusese acum trei ani.

Stătuseră toți cinci în curte, vorbind despre ultima vrajă pe care o testa tatăl lor.

– O să facă valuri, anunță el. Sudează oasele la loc și le face tari ca piatra. Durează douăzeci de ani.

În timp ce vorbea, se auzise un hârâit din mijlocul aleii. Se uitaseră toți în jur. Mașina familiei se rostogolea pe panta mică și prindea viteză.

– Iar ai uitat să tragi frâna de mână! țipă mama lui Betony.

Nimeni nu avusese cum să intervină. Sub ochii lor, mașina trecuse de poartă și lovise un copac. Copacul căzuse peste fântână și dizlocase găleata din cârlig. Găleata sărise prin grădină și dărâmasse un morman de bușteni. Buștenii se rostogoliseră în toate direcțiile și, în timp ce tatăl lui Betony încercase să îi oprească, își pierduse echilibrul și căzuse în iaz. Când ieșise, se ținea de braț, și fața îi era schimonosită de durere.

– E rupt, spusese el.

– O să folosim vraja, propusese mama lui Betony.

– Dar nu ați testat-o încă, spusese Tansy. Și nu ați făcut un antidot în caz că se întâmplă ceva.

– O să fie bine, spusese mama lui Betony.

Pusese mâna pe brațul soțului ei și rostise incantația.

Și, în timp ce cei trei copii îi priveau, se transformaseră în piatră.

Ramson se uitase la Tansy cu o expresie îngrozită.

– Și acum ce trebuie să facem? O să rămână așa timp de *douăzeci de ani*.

– Le-ar sta bine de o parte și de alta a scării de sfoară, spusese Tansy. Mobilă de grădină, știi tu.

Lui Ramson i se pusese un nod în gât.

– Haideți, spusese Tansy, care era mereu persoana cea mai practică din familie. Putem să folosim buștenii pe post de role.

Și așa ajunsese Bretony să fie crescută de sora și fratele ei. La început i se păruse un pic cam ciudat să treacă pe lângă părinții ei de fiecare dată când urca și cobora scara. Îi fusese dor de ei, desigur, dar, după o vreme, se obișnuise. Nu era ca și când ar fi murit.

În timp ce mergea, Betony își spusese dintr-odată: „Grisette nu mă așteaptă; nu o să știe nimeni dacă mă duc să explorez“.

Se uită în jur. În pădure pândeau pericole – voriți, brazeli, vamprei –, dar erau și păsări-de-foc, și brittlehorni. Agrimony spusese că văzuse un brittlehorn săptămâna trecută, dar Bretony nu o crezuse. Brittlehornii erau creaturi timide și vorbeau numai cu cei în vârstă. Agrimony avea un carnetel în care scrisese denumirile tuturor creaturilor pe care le văzuse, iar printre ele erau și cele mai puțin obișnuite.

Cu un mic fior de entuziasm, Betony ieși de pe cărare luând-o de-a dreapta pârâului ca să nu se rățăcească. În depărtare, văzu vârful Tromm Fell. Se spunea despre el că era foarte frumos datorită faptului că era impozant și stâncos, dar nimeni nu se ducea acolo din cauza brazelilor. Brazelii erau foarte deștepți: adunau aur și se spunea că acolo, pe vârf, era o comoară a nimănu. Nimeni din Geddon nu încercase vreodată să o găsească – se presupunea că brazelii erau extrem de firoși și nimeni nu voia să i se scoată ochii cu ciocul. Un comerciant de muzică trecuse pe aici odată și spusese că brazelii erau ceva obișnuit în îndepărtata Andrie, dar nimeni nu îl crezuse.

Betony începu să cânte. Ciuperci în culori tari împânzeau solul pădurii și se străduia să nu își amintească denumirile lor.

„Nu o să mă fac specialistă în plante, își spusese ea cu voce tare. *Nu* o să mă fac. Îmi păstrez opțiunile deschise. De ce nu facem la școală lucruri interesante, cum ar fi să învățăm despre trecut? Nimănu nu pare să îi pese de trecut în afară de comercianții de muzică.